

„VANNAK VIDÉKEK”

Utazás Határtalanul a Radnótiból

KÉT ÉV KIHAGYÁS UTÁN VÉGRE ÚJRA ELINDULHATK A HATÁRTALANUL-PÁLYÁZATOK UTAZÁSAIRA AZ ISKOLÁCSOPORTOK. A DUNAKESZI RADNÓTI MIKLÓS GIMNÁZIUM 8. OSZTÁLYA AZ ELSŐK KÖZÖTT VOLT A VÁROSBAN, AKIK ERDÉLYBE UTAZHATTAK ÖT NAPRA.

Pályázatunk mottójául Kányádi Sándor versciklusának címét választottuk: „Vannak vidékek” – Irodalmi barangolás Erdélyben. A meglátogatott helyszínek egy-egy felső tagozatos olvasmányhoz, alkotói életműhöz kapcsolódtak: Nagyszalonta, Torockó, Nagyenyed, Gyulafehérvár, Fehéregyháza, Székelykeresztúr, Nagyalambfalva, Bögöz, Farkaslaka.

Amikor az osztályommal elindultunk Erdélybe, nagyon izgatott voltam, hogy milyen élményekben lesz majd részem, de nem számítottam arra, hogy ennyire izgalmas programok lesznek, és ilyen sok szépséget látnunk majd.

Az egyik legnagyobb élmény Nagyenyedben várt ránk az idén 400 éves Bethlen Gábor Református Kollégiumban: az ottani nyolcadikosok fogadtak minket, bemutaták iskolájukat, azután játszottunk a hangulatos történelmi környezetben a kollégium udvarán. Hamar megtalálták a hangot a gyerekek egymással, talán még barátságok is szövődtek ezen a csodálatos délelőttön. A kapcsolat megteremtéséért és a gyulafehérvári lenyűgöző idegenvezetésért köszönet Dr. Gudor Kund Botond történész, esperes úrnak.

A legkedvencebb élményemet a harmadik napon szereztem, amikor Tamási Aron Ábelének nyomában felmentünk a Madarasi-Hargita csúcsára. Edina néni figyelmeztetett, hogy bár lehet, hogy május van, de ol-

tözünk rétegesen, mert akár havat is láthatunk. Tudniillik, hogy én IMÁDOM a havat, ezért nagyon megörültem, amikor felértünk a hegyi túránk kezdőpontjához, egy sípályához, és meglepődtem, hogy a hegycsúcsig végig TÉRDIG ÉRŐ hóban mentünk felfelé. Hozzátenném, hogy az én örömben nem mindenki osztozott, mert sokan nem számítottak ekkora hidegre...

Ezen a napon Simó Béla székelykeresztúri tanár úr volt a vezetőnk, aki érdekes és vicces történeteivel szórakoztatott és tanított bennünket egész nap, majd a Hargita egyik tisztásán olyan szépen beszélt a magyarok összetartozásáról, hogy azt sokáig nem feledjük el.

A másik nagy élményem az volt, amikor Székelykeresztúron és Torockón vetélkedtünk, mert így lehetőségünk nyílt magunktól felfedezni a településeket, értékelni a szépségüket, illetve vicces szelfiket készíteni.

Fehéregyházán, Petőfi halálának helyszínén meghallgattuk a múzeum gondnokának szavait arról, hogyan ápolják az erdélyiek, szűkebb értelemben a környékiek Petőfi emlékét, mennyire fontos nekik a magyarságuk megélésében a Petőfi-hagyomány, ezáltal a szülőhazához tartozás gondolata.

Egyik este a szállásunkon meglepetés várt: egy kedves házaspár két

hatalmas tálca süteménnyel lepett meg minket. A helyiek kedvességét, segítőkészségét minden egyes helyszínen megtapasztalhattuk, úgy ér-

Gyulafehérvár: a kép bal oldalán dr. Gudor Kund Botond, jobb oldalon Kárpáti Zoltán

Szejkelfürdőre is ellátogattak a diákok Reményi Edina (j1) osztályfőnök vezetésével. Közismert, hogy itt nyugszik Orbán Balázs, a legnagyobb székely

Madarasi-Hargita

zem, ez is egy nagyon fontos benyomás marad az útról a gyerekek számára.

Ami még nagyon tetszett, az utolsó napon Korond, ahol mindenkinek tudtam valami kis ajándékot venni a családban, és sokkal másabb volt, mint egy magyarországi vásár: a korongozott edény hűtőmágnestől a Székelyföld feliratú pálinkáspohárig mindent árultak.

A fényképekért és az út szervezésében nyújtott segítségért köszönet Kárpáti Zoltán igazgatóhelyettes úrnak, valamint Farkas Éva tanárnőnek.

SIMON ZITA 8.A
ÉS REMÉNYI EDINA OSZTÁLYFŐNÖK